

werd al grooter, — hij knarsetandde en balde de vuisten. O, wat deed dat pijn! Groote God! waarmede had hij dat verdiend? — Eerst had mijnheer hem verdacht en toen met opzet op de proef gesteld, — dat was duidelijk. Natuurlijk had hij zich met het geld vergist; het noodlot dreef een wreed spel met hem en maakte hem tot een dief! 't Was om krankzinnig te worden! Wat moest hij doen?

Hoe lang hij rondgedwaald had wist hij later niet, maar er kwam een oogenblik, waarop hij in den regen op een brug stond en den lust in zich voelde opkomen zijn schaamte en smart in den dood te begraven. Doch toen weerklonk er in zijn hart een woord, dat hem twee dagen geleden zoo gekwetst had en hem thans tot zichzelf bracht.

„Nee, dan zou ik een flauwerik zijn! Ik ben immers onschuldig.”

Hij was moede, koud en huiverig en keerde zich van die treurige plek af om naar huis te gaan. En toen dacht hij aan zijn jeugd en herinnerde zich opeens het goedge gezicht van zijn zuster Eleonora; hij gevoelde een groote behoefte aan liefderijke woorden en besloot aan deze ingeving gevolg te geven en tot haar te gaan. „Zij kent mij: zij weet dat ik onschuldig ben, al zou ook de heele wereld mij een dief noemen,” fluisterde hij en deze gedachte schonk hem zulk een verademing, dat zijn oogen vochtig werden en hij, iets van zijn kalmte hernemende, den weg insloeg naar Sassenheim.

Het is een gure dag in het laatst van November; de lucht is grauw en somber, alsof er sneeuw zal komen en er ligt een waas van kilheid over de groote IJstad en zelfs over het breede water, waarop de stoombootjes heen en weder schieten en hun schel gebluis laten hooren, als vreezen zij heel en al over het hoofd gezien te worden naast de Oostinjevaarders, die daar kalm en statig als reuzen aan hunne ankers geketend liggen.

Aan de kaai, in de Rietlanden, ligt een der groote mailbooten tot vertrek gereed en daar, op het achterdek, tegen de verschansing geleund staat Joost en staart zwijgend in gedachte naar de grauwe verte, die hem het beeld toeschijnt van het leven dat achter hem ligt. Alles is koud en somber buiten en binnen in hem en hij voelt zich verlatener dan ooit. Want terwijl het dek gevuld is met menschen, die in groepjes verdeeld, elkander nog de laatste woorden van liefde en hartelijkheid toespreken, zich haastend om den tijd, die hen nog rest, goed te gebruiken, staat hij alleen, heel alleen. Hij weet het, zuster Nora zou gaarne gekomen zijn, maar op het laatste oogenblik moest ze hem het bericht sturen, dat mevrouw ongesteld was en haar niet kon missen en zoo is hij verstoken van datgene waaraan hij thans meer dan ooit behoefte gevoelt. En buiten haar is er niemand, die zich meer om hem bekommert. Niemand? Hij huivert bij deze gedachte en ziet om zich heen. Nee, geen enkel bekend gezicht ontmoet zijn blik en hij voelt zich als een uitgestootene.

Als hij terugdenkt aan het gebeurde in de laatste weken, dan schijnt alles hem een benauwde droom. Eerst was het hem moeilijk gevallen aan de waarheid van het verschrikkelijke feit te gelooven. Hij, een eerlooze! En nog wel in